

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – III. ÉVFOLYAM – 23. SZÁM, 2010. JÚN. 6.

Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Gondolkozzunk most el azon, hogy van-e olyan ember az életünkben, akit valóban ismerünk. Szülő, társ, barát, gyermek, akiről nem csak el tudjuk mondani, hogy hívják, hogy néz ki, milyen tulajdonságai vannak, hogyan gondolkodik, hogyan érez, hanem valóban ismerjük. A legmélyéig látunk, megértjük, és a kirakós képe összeáll a szemünk előtt.

És most gondolkozzunk el azon, hogy

tünk embereket: látjuk a tekintetéből, hogy mire gondol, tudjuk hangsúlyából, hogy hogyan érez, testtartásából már érezzük a kedvét. Tudjuk, hogy mire hogy fog reagálni, mit fog mondani, szinte szó szerint, és mégis... Tud meglepetést okozni nekünk, sokévnnyi ismeretség barátság, szerelem után is van még előttünk rejtett oldala.

És sajnos még néha van úgy, hogy még önmagunk előtt is örök rejtélyek maradunk. Mert még magunk sem ismerjük igazán önmagunkat, nem vagyunk iga-

Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlökön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírdátok azt viselni.

1 Kor. 10,13

van-e olyan ember, aki így ismer bennünket. Nem csak tud rólunk dolgokat, hanem valóban ismer. Nem kell neki magyarázkodnunk, mert a lelkünkbe, szívünkbe lát, megért minket teljes mértékben, tudja, hogy mit miért teszünk, mit miért érzünk. Úgy olvas bennünk, mintha nyitott könyv lennénk.

Valószínűleg nem sok név jutott most eszünkbe, talán egy se... Mert mi emberek nem vagyunk képesek arra, hogy a másik embert igazán megismerjük. Ötvenévnnyi házasság után sem biztos, hogy társunkat teljes valójában ismerni fogjuk. Mert bár nagyon is jól ismerhe-

zán tisztába legmélyebb énkünkkel.

Viszont az Úr ismer bennünket. Dávid király erről így vall a 139. zsoltárban: „Csontjaim nem voltak rejtve előtted, amikor titkon formálódtam, mintha a föld mélyén képződtem volna. Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük.” Az Úr teremtett bennünket, tehát Ő hamarabb ismert minket, alkotásait, mint bárki más. Ismeri testünket, ismeri lelkünket, szívünkbe lát, tudja örömünket, bánatunkat. Tudja gondolatainkat, és utunk nincs rejtve

előtte. Nincs olyan, amit ne tudna ró-
lunk. Így tudja azt is, hogy mennyit bí-
runk, mennyi a teherbírásunk. Különbö-
zőek vagyunk, különbözik tehát a súly
is, amit el tudunk hordozni. Nincs olyan,
aki jobban ismerne nála. *Ő jobban* ismer
bennünket még önmagunknál is. Mert
amennyivel magasabb az ég a földnél,
annyival több az ismeret az Úrban. Mi
magunk néha nem ismerjük a saját te-
herbírásunkat, és úgy gondoljuk, hogy
Isten nagyobb terhet rakott vállunkra,
mint amit mi el tudnánk hordozni.

Úgy vagyunk ezzel, mint az az ember,
aki panaszkodott az Úrnak, hogy túl sú-
lyos a keresztje, amit vinnie kell, és ő
ennél csak kisebbet bír el. Imádságára
angyal jött hozzá és felajánlotta, hogy
keresztjét lecserélheti egy olyanra, amit
maga választ ki. Így hát elvitte egy ha-
talmatlan terembe, ahol ott volt az embe-
riség összes keresztje: kicsik nagyok,
mindenféle-fajta ott sorakozott. Az em-
ber hosszasan nézelődött, megesodálta a
hatalmas keresztet és érdeklődött hor-
dozóik után. De magának valót nem lá-
tott. Így hát tovább keresgélt, még végül
a terem végében, a sarokban meg pillan-
tott egy kicsiny keresztet, ami megtet-
szett neki. „Ezt választom.” – mondta az
angyalnak. Mire az angyal elmosolyo-
dott és csak ennyit mondott: „Örülök,
hogy megtaláltad a régi keresztet.”

„*Nem hagy titeket erőtkön felül kí-
sértetni...*” Miért? Mert Isten hűségese-
sége. Íme egy újabb tulajdonsága az Úrnak,
amit mi emberek igazán, teljes valójá-
ban nem érthetünk. Ugyanis a mi hűség
fogalmunk messze esik attól, ami az
Úrban megvan. Ha megvizsgáljuk kap-

csolatainkat, azt látjuk, hogy hűségünk
mellett ott van a hűtlenségünk is. Úgy
tartozik e földön össze e két tulajdonság,
mint a fény és az árnyék. De az Úrban
nincs árnyék, nincs sötétség, nincs ben-
ne hűtlenség. Viszont mi sokszor hűt-
lenek vagyunk embertársainkhoz, nem
csak azokhoz, akik igazán közel állnak
hozzánk, társunkhoz, családjunkhoz, ha-
nem valamennyi felebarátunkhoz. Nem
kell hatalmas dolgokra gondolni elég,
ha mindennapjainkat vizsgáljuk meg:
ki az, akit cserbenhagyunk, akin nem
segítettünk, amikor kellett volna? Ki az,
aki mellett nem álltunk ki, vagy elhagy-
tunk, amikor szüksége lett volna ránk?

„*Mindenek fölött légy hű magadhoz...*”
– mondja Shakespeare. És itt érzett meg
valami igazán fontosat a költő: a má-
sikhoz való hűtlenségünk talán abban
gyökerezik, hogy önmagunkhoz sem
vagyunk hűek. Hányszor csapjuk be,
hányszor ártatjuk magunkat? Hányszor
és hányszor lankad meg kitartásunk és
fáradunk meg a hűségben mikor célja-
inkról, álmainkról, terveinkről van szó?
És ha magunkhoz sem tudunk hűek len-
ni, akkor hogy lehetnénk hűek a másik
emberhez?

Isten hűsége igazabb hűségre int ben-
nünket is, mert Ő valóban hű hozzánk,
mert Isten hű önmagához is. Nem úgy
hű magához, mint egy gép: ami a saját
tétéleiből nem tud kilépni, ezért egyál-
talan nem tud hűtlenné válni magához.
Isten szuverén Úr és ő így hűséges ma-
gához. Hű a teremtettséghez, még ha az
a bűn útját választotta is, hű a szövetség-
hez, melyet Ábrahámmal kötött, még ha
Ábrahám sokszor kételkedett is benne,

hú Izrael népéhez, még akkor is, amikor az eltávolodik tőle, hú ítéletéhez, mint mikor népét Babilonba vetette, hú a világgal való tervéhez, és hú a szövetséghez, amelyet velünk kötött Krisztus vére által. Hú hozzánk is, akik most egybegyűltünk színe előtt. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival több a hűség a mi Urunkban.

Igénk egy másik bizonyítékát is felmutatja Urunk hűségének: „...a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni.” Tehát a szabadulás útja már elkészült, elkészült a kísértéssel egy időben. Ez biztat bennünket, hogy a kísértés próbatételét el tudjuk viselni. Tudjuk, hogy a bűnből való szabadulásunknak csak egyetlen útja létezik: Krisztus keresztre. Csak az Ő váltságának elfogadásával tudunk megszabadulni a bűn és a Sátán rabságából. De – mint tudjuk – a megtérés után is van élet. Mint Isten gyermekei élünk tovább itt lent, e földön. És a földi élethez hozzátartoznak a megpróbáltatások, más szóval a próbatételek, azaz a kísértés. Nem könnyű e világban élni: állandó konfliktushelyzeteknek vagyunk kitéve, és ezt tetézi kiszolgáltatottságunk: munkához, anyagi javakhoz vagyunk kötve. Nem tudunk függetlené válni e világ gondjától, bajától, ebben a világban kell élnünk. És itt tud belénk kapaszkodni a Sátán – ugyanis: „Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: az Isten kísért engem, mert az Isten a gonosztól nem kísérhető, és ő maga sem kísért senkit a gonosszal.”

Ha most ki-ki a saját életére gondol, azt mérlegeli, akkor megállapíthatja:

lehetne egyszerűbb, lehetne könnyebb, mert bizony sok nehézség terhel minket. Sok a kísértés: mindnyájunknak más és más, de ott van az életünkben. Érezhetjük úgy, hogy létünk veszélyben van, életünk vékony cérnaszálon függ, támadnak minket, vagy éppen támadják a Krisztus egyházát. De ha ezeket a kísértéseket, próbákat Isten hűségében bízva megharcoljuk, akkor igaz lehet ránk is az, amit Jakab írt: „*Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az ő szeretőknak.*”

Pál apostol szavai most minket is biztatnak, ahogy a mindenkori keresztyéneket is biztatták. Ezek a szavak már biztathatták az első keresztyéneket is, akiket hitükért orozlánok elé vettek és haláluk szórakoztató látványosságnak számított. De ez az Ige biztatta reformátor őseinket is, akik bűzös rongyokban evezőlapátok mellé láncolva, ostorcsapások alatt szenvedték a Krisztus ügyét. Legyen hát ez az Ige nekünk is, kiknek ebben a világban, ebben a korban kell élnünk megpróbáltatások közepette az Úr hűségéről való biztatás:

Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni.

Ámen

(Elhangzott 2010. május 9-én. Az Igét Juhász Norbert ötödéves debreceni teológus hirdette.)

HOGY S MINT?!...

Talán kicsit szokatlan körülmények között, bár a kórus számára közel sem ismeretlen helyen – a teológia Černá utcai konyhájában – készült ez a rövidke riport Juhász Norbert ötödéves debreceni teológiai hallgatóval, aki egy fél évet töltött velünk Prágában. Norbi tényleg velünk volt – aktívan bekapcsolódott a gyülekezet és a gyülekezet támogatásával működő kórus életébe. Az általa szervezett búcsú- (és egyben pascal-) partin kérdeztem(-tük) Prágában töltött hónapjairól...

Hogy érezted magad Prágában?

Kiválóan. Prága tényleg egy fantasztikus város.

Nagy váltás Debrecen után Prágában élni?

Ez a város tele van élettel. Hatalmas – tízszer akkora mint Debrecen. Nyüzsgő, sokszínű... Igen – nagy váltás volt Debrecen után Prága.

Nekem úgy tűnik Debrecen egy amolyan református „burok”. Igaz ez szerinted? Nem nehéz egy ilyen buroktól elszakadni?

Van igazság ebben a megállapításban. Még a kanadai professzorom is kálvinista Rómaként emlegeti Debrecént – a város hangulata miatt. De érdekes, hogy a prágai sokszínűségben valamiért jobban érzem magam. Sokkal több az élmény, esemény. Nem is a szabadságról beszélek – a nyitottság nagyobb itt.

Hogy lettél teológus? Miért választottad a lelkési hivatást?

A gimnáziumban volt egy nagyon ke-

resztyén életű, jól gondolkodó vallás-tanárom, név szerint Horsai Ede. Az ő órái alatt kezdtem el arról gondolkodni, hogy szeretnék a teológiával, Istennel még jobban, még többet foglalkozni. Ekkor elmondtam neki, de ő csak annyit válaszolt: „Mindennek megvan a rendelt ideje – beszéljünk erről később”. Ekkor még három évem volt a felvételiig, és ez a három év azzal telt, hogy azon harcoltam magamban, hogy valóban oda kell-e mennem, hogy valóban van-e elhívásom, vagy emberi gondolat vezérelt oda. Végül a felvételi előtt összezavarodva felkerestem Horsai tanár urat, hogy az idő elérkezett, és nem tudom hova tovább, végül a beszélgetésünk végén arra jutottam, hogy beadom a jelentkezésem a teológiára.

Melyik gyülekezet tagja vagy Debrecenben?

A nagyerdei gyülekezet tagja vagyok. Egy meglehetősen nagy és haladó szellemű gyülekezet, amely meglehetősen

sok újításon ment át az utóbbi időben. Több mint 14 ifjúsági körrel, kismama-körrel, bibliaiskolával rendelkezik...

Ilyen háttérrel hogy tekintesz a prágai gyülekezetre?

Lehet, hogy nincs itt ifjúsági kör – viszont itt a gyülekezet magja, egy kis csapat adja meg azt a közvetlenséget, amit otthon tapasztalok. *(közben pacal-pörkölt-kavargatás)* Jól éreztem magam a gyülekezetben és örülök, hogy megtaláltam a kórust is. Igaz, nagyon keresnem se kellett, mert teológus testvéreimtől már azelőtt hallottam róla, hogy megérkeztem volna Prágába.

Mit tanácsolnál a gyülekezetünknek?

Mivel tehetnénk előbbé a gyülekezeti életünket?

Próbáljátok meg megszólítani az itt tanuló magyar egyetemistákat. Jó bibliakört lehetne velük kezdeni, közvetlenebbet, érdekesebbet a formális gyülekezeti bibliaóráktól.

Na, ezt már többször – többféle képpen próbáltuk... Egyelőre sikertelenül, bár a gyülekezet az utóbbi hónapokban gyarapodott fiatalokkal.

Beszélgünk kicsit a kórusról. Mi nagyon ritkán imádkozunk, amikor együtt vagyunk. A Bibliát is ritkán említjük... Szóval nem egy amolyan „imádságos” légkör ez. Nem furá ez Neked? Őszintén...

Őszintén mondom, hogy nekem ez nem tűnt fel. Szerintem maga az életetek az, amin látszik a hovatartozásotok... Nekem sokkal szimpatikusabb az, amikor a keresztyén keresztyénként él, és így van hatással a környezetére. Más. Sok olyan esetről hallottam, hogy egy-egy

Norbi „in action”...

pl. presbiteri gyűlésen a jelenlevők egymás torkának estek – holott a gyűlés biztos imával kezdődött és végződött is... Szóval akkor inkább hagyjuk el a formalitásokat, és éljünk őszintén. Ez szerintem fontosabb.

Neked, mint volt Kántus tagnak mit adott a kórus?

Visszatérést – szabad visszatérést. Elég sokáig nem énekeltem. Ha elrontottam volna valamit, akkor sem mondtátok volna azt, hogy „köszönjük szépen”.

Mit viszel haza a városból?

Két liter sört, egy kisvakondot, egy hűtőmágnest. *(nevetés)*

(nevetés) Ezen kívül?

Rengeteg emléket és rengeteg tapasztalatot... Tapasztalatokat egy kis gyülekezettel, tapasztalatokat az emberekkel és főleg külföldi emberekkel. Soha nem gondoltam volna például, hogy a teológián épp egy szlovák lány fog a legközelebb állni hozzám, akivel csak ango-

lul tudom magam megértetni... Emellett nagyobb betekintést nyertem az itt élő, főleg szlovákiai magyarok életébe, mindennapjaiba – ez is egy új tapasztalat volt.

Szeretnél visszajönni?

Nehéz kérdés. Prága számomra már soha nem fogja azt jelenteni, mint amit most jelent. Prágát Ti adtátok nekem – a gyülekezet, az itteni emberek. Két nap múlva elhagyom ezt a várost, de mégsem vonz, hogy műemlékeket látogassak – inkább az emberekkel szeretném

tölteni ezt az időt.

Szerintem a szimpátia kölcsönös. Nagyon hamar befogadtunk magunk közé és mindenki nevében mondhatom, hogy megszerettünk... Norbi, mit mondanál búcsúzóul?

Nem akarok búcsúzni. Remélem azért, hogy valamilyen módon még jövök ide...

Adja Isten! Köszönöm a riportot. ...és nagyon köszönjük a pacalpörköltet és a puliszkát. Finom volt!

–paulus–

MILLE DO(RE)MI HÉTVEGE

A gyülekezet támogatásával működő kórus egy izgalommal és fellépésekkel teli hétvégét tudhat maga után. Erről számol be Ildikó, oszlopos altunk...

Úgy döntöttem, egy év szünet után újra

tollat ragadok egy kis élménybeszámolóra. Talán már kipihenték az ÜZENET olvasói a múltkori tudósítást, és készen állnak a következőre. Igyekszem rövidre fogni a mondókámat.

Kórusunk a múlt hétvégén, vagyis május 29-30-án két alkalommal is fellépett. Szombaton a PMKK-ban (Prágai Magyar Kulturális Központ), a Magyar Tudományos Akadémia fennállásának 185. évfor-

dulója alkalmából rendezett ünnepségen, vasárnap pedig a prágai zsidó idősekotthonában, a Hagiborban.

A fellépések után a kedvem szárnyal, telve vagyok élménnyel. Nehezen találok vissza a szürke hétköznapiakba, a munka után nem vár rám szolmizálás, gyakorlás. A szintetizátor kis időre visszakerült megszokott helyére, a szekrény tetejére. Egy ideig nem lesznek énekszombatok, vasárnap is lehet sokáig aludni (már aki

Kórusunk a Hagibor színpadán

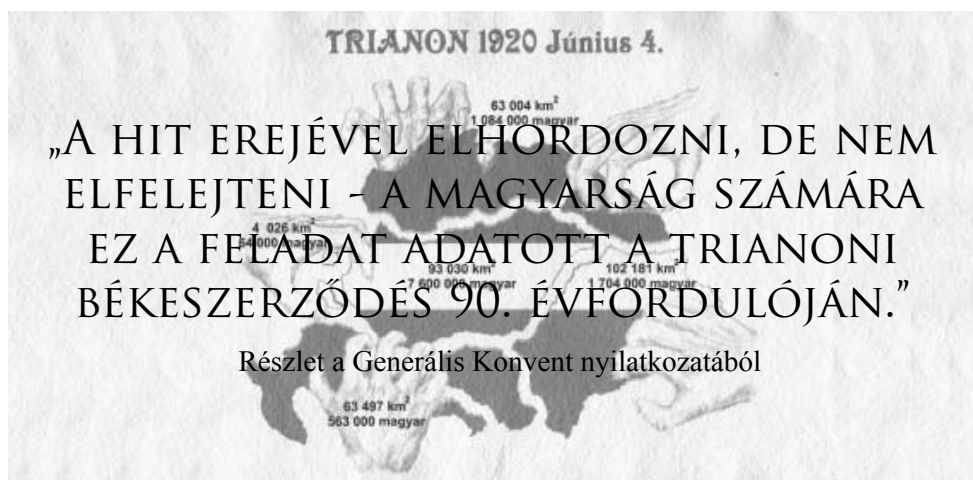
Egyeztetés Peter úrral

szégyent. Remekül éreztem magam mindkét előadás alatt. **Jó volt fent állni a színpadon, énekelni a lelkes közönségnek, akikkel összekötött a zene szeretete. Jó volt érezni a felénk áradó biztatást és az utolsó dallam elhangzása után felcsendülő tapsot.**

Nem is olyan régen, egyáltalán nem volt biztos, lesz- e folytatás, vagy a kórus bezárja köreit. Mi nem adtuk fel. **Továbbra is összejárunk, új tagokkal gyarapodunk**, sőt a kórus csekélyke bevétele is lassacskán növekszik (aki késik a próbáról, fizet). Tesszük a dolgunkat, tele vagyunk tervekkel a jövőre nézve. **Ha Isten is úgy engedi, ősszel koncertet adunk, ahova minden ÜZENET-olvasót szeretettel várunk.** Végezetül szeretném megköszönni kórusunk nevében mindenkinek, aki eljött, hogy meghallgatott és ezzel örömet szerzett nekünk.

megteheti). **Bár nehéz munkának és hosszú időnek tűnt a fellépésekre való előkészület, de megérte. Úgy érzem, most magunknak is bizonyítottunk.** Remélem, hogy akik láttak bennünket is úgy gondolják, hogy nem vallottunk

–Vass Ildikó–

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentisztelet:

Vasárnap 17.00 órától (nyári időszámítás alatt). (Prága 1, Klimentská 18, 3. emeleti gyülekezeti terem.)

Az istentisztelet idejére **gyermekmegőrzést vállalunk** (ugyanabban az épületben). Az igény bejelentése szombat estig a **+420-723-960913** telefonszámon lehetséges.

Bibliáóra: Havonta egyszer; a következő bibliáóra időpontja egyelőre ismeretlen, kérjük kísérik figyelemmel a hirdetések.

Konfirmációi felkészítés: érdeklődni lehet a lelkipásztornál.

A lelkipásztor elérhetőségei: **Éles György**, cím: Třeboradická 45, Prága 8 – Kobylišy, telefon: **+420-776-387179**, e-mail: **eles.gyorgy@gmail.com**.

Énekkari próbák: szerdánként 18.30-tól, Nemzetiségek Háza, magyar kisebbség irodája, (Vocelova 3, Prága 2)

Pilzen – istentisztelet **június 17-én (csütörtök)** – a helyszínt és időpontot még pontosítjuk.

Brünn – istentisztelet **június 19., 11.00**, a Nemzetiségek Házában (Radnická 8).

Teplíce – az istentisztelet helye és időpontja egyelőre ismeretlen.

Egyéb információ: **www.reformata.cz**

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– Június 13-ig lehet árkedvezményesen jelentkezni az idei **Tahi Egyházzenei Hétre**. Az alkalomra 2010. **augusztus 16-22.** között kerül sor.

Bővebb információ, illetve jelentkezés a **milledoremi@reformata.cz** címen.

– **Dr. Békássy N. Albert**, a NyEMRLSz (Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálat) világi elnöke **hittudományi tanácskozássra hívja gyülekezetünk vezetését, amelyre Felsőőrön, július 22-25 (csütörtök-vasárnap) között kerül sor**. A találkozón gyülekezetünk lelkésze fogja képviselni gyülekezetünket.

– A Magyar Református Presbiteri Szövetség „**A presbitériumok szerepe a helyi közösségek életében**” címmel **június 17-20. között nemzetközi presbiteri konferenciát** tart Debrecenben, amelyre szeretettel hív minden érdeklődőt.

**A Prágai Magyar
Református Missziós
Gyülekezet és az ÜZENET
szerkesztősége ezúton szeretné
kifejezni együttérzését az
árvíz károsultjainak.**

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Éles György, Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): **uzenet@reformata.cz**

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Mad. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP